

„Dokonalé stelesnenie romantickej radosti“
– *Kirkus*

**ABBY
JIMENEZ**

*Patrím do
tvojho sveta*

Ljndeni

Patrím do tvojho sveta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Abby Jimenez

Patrím do tvojho sveta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Patrím do tvojho sveta

ABBY JIMENEZ

*Patrím do
tvojho sveta*

Z angličtiny preložila Františka Gibalová

Ljndeni

Abby Jimenez: *Part of Your World*
Copyright © 2022 by Abby Jimenez
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York,
USA. All rights reserved.
Translation © Františka Gibalová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3616-9
ISBN e-knihy 978-80-566-3745-6 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3746-3 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3744-9 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Jeanette, Terri, Dawn a Lindsay.
Bez vašej neúnavnej podpory by som
toho nezvládla ani polovicu.
Toto je pre vás.

1. KAPITOLA

ALEXIS

Vo vysokej tráve v priekope osvetlenej reflektormi poletovali nočné motýle. Srdce mi bilo ako odušu, stále som zvierala volant.

Trhla som ním, aby som nezrazila medvedíka čistotného zahaleného hmlou, a vhupla do priekopy pri ceste. Bola som v poriadku. Otraseaná, ale v poriadku.

Pokúsila som sa zaradiť spiatočku, no kolesá sa len na prázdno pretočili. Asi som zapadla v blate. *Och*. Namiesto sedanu som si radšej mala kúpiť SUV.

Vypla som motor, zapla blikačky a zavolala odťahovku. Vraj to bude trvať aspoň hodinu.

Paráda. Pa-rá-da.

Domov som to mala ešte dve hodiny cesty. Trčala som na akomsi opustenom úseku medzi domom smútku v Cedar Rapids v Iowe, odkiaľ som práve odišla, a svojím domom v Minneapolis. Bola som hladná a sťahovacia bielizeň mi tlačila na plný mechúr. Veľkolepé finále najhoršieho týždňa v histórii.

Zavolala som svojej najlepšej kamoške Bri. Zdvihla to po prvom zvonení: „Tak čo, aký bol týždeň z pekiel?“

„Nuž, poviem ti, ako sa skončil.“ Oprela som sa. „Napálila som to do priekopy.“

„Dokelu. Si v pohode?“

„Hej.“

„Volala si odťahovku?“

„Áno. Potrvá im to hodinu. A mám na sebe sťahovačky.“

Bri nasala vzduch pomedzi zuby. „Diablovu bielizeň? Musela si odtiaľ vyštartovať, akoby ťa naháňali, keď si sa ani neprezliekla. Kde si?“

Vykukla som von oknom. „Netuším. Uprostred ničoho. Nie sú tu ani len lampy.“

„Čo tvoje auto, rozbité?“

„Neviem. Ešte som z neho nevyšla. Ale nemyslím si.“ Nepohodlne som sa zavrtila. „Vieš čo, počkaj. Vyzlečiem si to sťahovacie body.“

Odopla som si pás a sklopila sedadlo tak nízko, ako len šlo. Vyzula som si lodičky, hodila ich na vedľajšie sedadlo a načiahla sa za zipsom na čiernych koktailkách. Vysúkala som sa z ramienok, naklonila sa dozadu, vytiahla si šaty nad boky a palce si vsunula pod vrchnú časť bielizne.

Nikto tam nebol. Už polhodinu tadiaľ neprešlo jediné auto. No len čo som sa začala vyzliekať z priliehavého body, zadné sklo osvetlili reflektory. Ako inak.

„Dočerta,“ vydýchla som a poponáhľala sa.

Akoby som sa snažila zlomiť rýchlostný rekord vo vyzliekaní neoprénu. Začula som buchnutie dverí a spanikárila. Tesnú bielizeň som si stiahla popod volant ku kolenám a odkopla ju práve vo chvíli, keď ktosi podišiel k oknu.

Odniekiaľ sa vynoril huňatý pes, vyskočil na dvere a nazrel dnu. Za ním sa zjavil bradatý chlapík v riflovej bunde s vlneným golierom. „Hunter, dolu.“ Odtiahol psa od auta a zaklopal na okno. „Haló, ste v poriadku?“

Napoly rozopnuté šaty som mala vytiahnuté takmer po spodnú bielizeň. „Áno, je mi fajn,“ odvetila som, ťahajúc látku späť cez stehná. Holý chrbát som sa snažila natočiť smerom od dverí. „To len medvedík.“

„Prepáčte, nepočujem vás,“ priložil k uchu dľaň.

Stiahla som okno o pár centimetrov. „Vbehol mi do cesty medvedík čistotný. Ale nič mi nie je,“ zopakovala som hlasnejšie.

Uškrnul sa. „Hej, tých tu máme až-až. Mám vás vytiahnuť?“

„Zavolala som odťahovku. Ale ďakujem.“

„Tak to čakáte na Carla. Ale ešte sa načakáte,“ kývol na cestu. „Dopíja šieste pivo vo VFW.“

Zavrela som oči a unavene vydýchla. Keď som ich otvorila, usmieval sa. „Dajte mi chvíľku, vytiahnem vás.“

Nečakal na odpoveď a odišiel dozadu.

Chytró som si zazipsovala šaty a chytila telefón. „Vytiahne ma nejaký týpek,“ šepala som.

Naklonila som spätné zrkadlo, aby som videla na poznávaciu značku, ale oslepili ma svetlá. Zvonku som začula cinknutie kovu. Na dvere mi opäť vyskočil pes a pozrel na mňa. Zavrtel krátkym chvostom a zabrechal.

„To je pes?“ spýtala sa Bri.

„Áno. Patrí tomu chlapíkovi.“ Pokrútila som na psa hlavou, lebo začal olizovať sklo.

„Prečo si taká zadychčaná?“

„Zjavil sa tu, práve keď som si vyzliekala body,“ odvetila som, načiahla sa poň a zhúžvala ho do kabelky. „Nakukol dnu a ja som tu bola polonahá.“

Rozosmiala sa tak, že som musela odtiahnuť telefón od ucha.

„Nezdá sa mi to vtipné,“ zahriakla som ju potichu.

„Tebe možno nie,“ smiala sa ďalej. „Tak ako vyzerá? Nejaký starý úchylák?“

„Nie. Vlastne je celkom chutný.“ Nakukla som do spätneho zrkadla a snažila sa spozorovať, čo robí.

„Úúú, a čo ty?“

Pozrela som na seba. „Upravený mejkap aj vlasy, smútočné čierne šaty...“

„Tie od Dolce a Gabbana?“

„Hej.“

„Takže vyzeráš skvele. Zostanem na linke pre prípad, že ťa zabije.“

„Ha-ha. Vďaka.“ Oprela som sa.

„Ako to šlo na pohrebe?“

Zhlboka som vydýchla. „Úplne naprd. Všetci sa vypytovali na Neila.“

„Čo si im povedala?“

„Nič. Že sme sa rozišli a nechcem o tom hovoriť. Viac som to nerozmazávala. A jasné, že Derek sa neukázal.“

„Tú Kambodžu si teda načasoval. Prichádza o všetku zábavu,“ skonštatovala Bri.

Moje dvojča sa s obľubou vyhýba rodinnej dráme. Pravdaže, nemohol tušiť, že prateta Lil v domove dôchodcov nás nečakane opustí a že sa sama ocitnem v jame levovej na jej pohrebe, z ktorého sa vykľuje trojdňové rodinné stretnutie. No aj tak to bol celý on.

Stiahla som okno o ďalších pár centimetrov, aby som mohla pohľadať psíka. Mal huňaté starecké obočie a veľké zlaté oči, vyzeral vyľakane.

„Mama mala vážne pekný príhovor,“ poznamenala som, škrabkajúc psa za uchem.

„To ma neprekvapuje.“

„A Neil mi celý čas vypisoval.“

„Ani to ma neprekvapuje. Ten teda nemá hanby. Odpísala si mu?“

„Ehm, *nie*.“

„Ešteže tak.“

Vonku naďalej čosi štrngalo.

„Počúvaj,“ ozvala sa Bri. „Napadlo mi, že keď sa vrátiš, mohli by sme si vyraziť na dvojité rande.“

Zahundrala som.

„Len ma vypočuj, nie je to úplne na hlavu.“

No to určite.

„Obe si na Tinderi vyhliadneme nejakých sexi chlapíkov. Určite budú na fotkách pózovať aj s ulovenými rybami, ale to nič. Vezmeme ich do kaviarne oproti Nickovej kancelárii. Vieš, do tej, kam chodí na obed každý deň o pol dvanástej. A keď sa tam zjaví, budeme sa tváriť hrozne prekvapene. Potom sa akože potkneš a obleješ ho červeným vínom, zatiaľ čo ja sa budem bozkávať s tým chlapíkom.“

Poriadne som sa zasmiala.

„Hoci by som rada tvojmu budúceму exmanželovi zničila oblečenie,“ uškrnula som sa, „v blízkej budúcnosti sa randiť nechystám. Mužov k životu nepotrebujem. Teraz ani nikdy.“

„Jasné. Nuž, všetky sme silné a nezávislé, pokiaľ o tretej ráno na strope nezapípa požiarne alarm a nemá ho kto za nás umlčať metlou,“ vysmiala sa mi Bri.

Odfrkla som si.

„Ale vážne. Ešte sa nestalo, aby sme boli naraz single. Mali by sme to využiť. Užiť si horúce leto.“

„Asi mám skôr chuť na nenáročný oddychový leto...“

„Aj to je možnosť,“ pripustila.

Zvonku som začula ďalší rachot a auto sa pohlo, akoby sa k zadnému nárazníku niečo pripevnilo.

„Zájdeme zajtra na drink?“ spýtala sa Bri.

„O kolkej? Mám pilates.“

„Keď skončíš.“

„Dobre, môžeme.“

V bočnom zrkadle som zahliadla pohyb. Opäť sa ku mne blížil ten muž. Pustila som psa a opäť privrela okienko.

„Bri, ten chlapík sa vracia, vydrž chvíľku,“ zašepkala som.

Opäť z môjho auta stiahol psa, naklonil sa bližšie a cez škárku sa spýtal: „Môžete zaradiť neutrál?“

Prikývla som.

„Keď vás vytiahnem, zatiahnite ručnú brzdu a vypnite motor, kým nezložím reťaze.“

Znovu som prikývla a sledovala, ako odchádza k svojmu autu. Zabuchol dvere a naštartoval. Moje auto sa myklo a pomaly vyliezlo z priekopy späť na cestu. Opäť ho obišiel a posvietil si baterkou na blatník.

Na kapote mi pristála vážka. Sedela úplne bez pohybu, zatiaľ čo si chlapík prezeral kolesá. Vypol baterku a zašiel za auto. Opäť sa ozvalo rinčanie reťazí a o chvíľku sa vynoril pri okienku. „Vyzerá to, že auto nie je poškodené, nič na ňom nevidím. Myslím, že môžete pokračovať v ceste.“

„Ďakujem,“ odvetila som a medziarkou prestrčila dvadsaťdolarovú bankovku.

Usmial sa. „Nechajte tak. Šťastnú cestu.“

Vrátil sa do auta a keď ma obchádzal, zatrúbil, priateľsky mi zamával a potom sa stratil v hmle.

2. KAPITOLA

DANIEL

„Ak ju zbalíš, dám ti stovku,“ navrhol Doug a kývol na „Aryšavku sediacu pri bare.

Bola to žena, ktorú som pred polhodinou vytiahol z priekopy. O pätnásť minút neskôr vošla do VFW.

Bol aprílový utorok deväť hodín večer, takže tu bolo natlačené celé mesto. Sneh sa roztopil a sezóna sa oficiálne skončila. Všetko okrem tohto podniku a Bistra u Jane bolo zatvorené, kým sa neoteplí, a v bistro bola záverečná o ôsmej. Turistov už nebolo, takže táto nič netušiaci žena tu pôsobila ako päť na oko. A taktiež bola jednou z mála žien v tomto mestečku, s ktorými sme neboli rodinne spriaznení alebo sme spolu nevyrástli. Pôjdu po nej ako po údenom.

„Odkedy máš ty sto babiek?“ vysmial som svojho najlepšieho kamaráta a nakriedoval si tágo.

Rozosmial sa aj Brian na barovej stoličke. „Máš ich vôbec päť? Ak hej, naval ich. Ešte stále mi visíš za drinky z minula.“

„Veľa šťastia,“ zamrmlal som.

Doug nám ukázal prostredník. „Mám prachy. Aj tvojich päť dolárov, ty debil,“ povedal Brianovi. „Okrem toho,

neplatím celú stávkú. Porazení sa poskladajú po päťdesiat, a ten, kto ju zbalí, vezme bank.“

„Nechaj ju na pokoji,“ odbil som ho a rozohral partičku. Gule sa rozpáchli po stole a šestka spadla do diery vzadu. „S nikým z tohto baru neodíde. Ver mi.“

Ženy ako ona nechceli mať nič spoločné s mužmi, ako sme my.

Auto – mercedes –, čo som vytiahol z priekopy, stálo viac, ako my traja dokopy zarobíme za rok. Okrem toho bola obľčená, akoby mala namierené na párty na jachte. Nóbl šaty, obrovské diamantové náušnice a náramok – zjavne cez mesto len prechádzala a nemala v úmysle tu zastaviť. Vlastne ma prekvapilo, že sa tu vôbec objavila, namiesto toho, aby sa najedla v Rochesteri vzdialenom štyridsaťpäť minút. VFW nie je práve vychytený podnik.

Doug už z peňaženky vyťahoval peniaze.

„Ja do toho nejdem,“ povedal som a ukázkovo som poslal osmičku do diery na boku. „Na ľudské bytosti nestávkujem. Nie je dajaká vec.“

Doug zavrtel hlavou. „Aspoň sa pokús trochu zabaviť.“

„Bavím sa.“

„Vážne? Kedy naposledy si si s niekým užil? S Megan ste sa rozišli pred koľkými... štyrmi mesiacmi?“

„Nemám záujem si s niekým užívať. Ale vďaka.“

Keďže u mňa nepochodil, otočil sa k Brianovi. „A čo ty? O stovku.“

Brian hneď vzápätí pozrel na Liz za barom.

Doug prevrátil oči. „Je vydatá. *Vydatá*. Musíš sa z toho vylízať, už to začína byť depresívne. Prihlás sa na zoznamku, alebo čo.“ Naklonil k Brianovi svoj pohár so spriteom. „Minulý týždeň som sa na Tinderi zoznámil s dvojčkami. Dvojčkami,“ zdôraznil.

Opäť som postrčil tágom. „Fíha, takže si mohol sklamať dve ženy naraz?“

Brian sa zasmial.

Doug si ma nevšimal. „Myslím to vážne, kamarát. Svojho muža neopustí. Zabudni na to.“

Brian sa znovu zadíval na Liz. Akoby na povel sa rozleteli dvere do podniku a dnu sa všuchtal Jake v policajnej uniforme.

Všetci sme zastali a sledovali, ako si razí cestu k baru. Po ceste potľapkal niekoľko chrbtov a zdravil sa hlasnejšie, než bolo treba, len aby nikomu neušlo, že nás poctil svojou prítomnosťou.

Podišiel za bar, akoby mu to tam patrilo, a dramaticky si Liz pritiahol a pobožkal ju. Ozval sa piskot a my s Dougom sme si vymenili pohľady. Riadny kretén.

Pozrel som na Briana a videl, ako sa mu bolesťou skrivila tvár.

Doriti, možno mal Doug pravdu. Nevravím, že stávky na ženy sú tá správna cesta, ale Brian sa z tejto sračky vážne musí vyhrabať. Liz Jakea neopustí – hoci by mala.

Doug kývol hlavou na Mikea, ktorý popri nás prechádzal na toalety. „Hej, Mike! Stovka pre toho, kto ju zbalí,“ ukázal na ženu pri bare.

Mike zastal, napravil si okuliare a prezrel si ju. Musela sa mu páčiť, lebo z vrecka vylovil peňaženku. „To je až nespravodlivé. Dostanem sto dolárov aj krásnu ženu?“

Zasmial som sa a pozrel na hodinky. „Musím ísť, mám doma hladné decko,“ hlesol som a odložil tágo.

„Ako vždy,“ zamrmlal Doug a mávol rukou. „Fajn, tak teda vypadni.“ Potom mi pozrel ponad plece. „Ale keď budeš platiť, trochu ma pri bare vychváľ, dobre?“ kývol smerom k žene pri bare.

Abby Jimenez

„To jej mám klamať?“ pokrčil som plecami.

Brian s Mikeom sa zasmiali.

Doug ma odignoroval a položil tágo na stôl. „Čas vytiahnuť tajnú zbraň.“

Uchechtol som sa, pokrútil hlavou a zamieril k baru.

3. KAPITOLA

ALEXIS

„Čo si dáte?“ spýtala sa ma barmanka a utrela pult.
Mala blondé vlasy, vytetovanú ružu na zápästí a sýtoružový rúž. Pekná. Volala sa Liz.

Podala mi menu a ja som si ho prezrela. Skoro všetko bolo vyprázané, nič sa mi nepozdávalo. „Čo mi odporúčate?“

„Domáce čili,“ navrhla.

Skrivila som ústa. „Čili veľmi nemusím.“

Hmla vonku príšerne zhustla a bolo mi jasné, že kým prídem domov, budem zúfalo potrebovať cikať a niečo zjesť. Jediná pumpa v meste bola zatvorená, takže som si nemohla odskočiť ani sa občerstviť. Google ma láskavo navigoval do jediného otvoreného podniku v okruhu osemdesiatich kilometrov – VFW; spomínal ho aj ten chlapík z nákladiaka.

Bolo to tu... ošumelé. Pri stoloch stáli rozličné lacné stoličky. Na stenách viseli zastarané rozbité pútače pivných značiek, zarámované medaily a čiernobiele fotografie veteránov. Zo starého jukeboxu pri stene hlasno hrala skladba *Bennie And The Jets*. Nad barom sa týčila obrovská jelenia hlava s vianočnými svetielkami omotanými okolo parohov. Všade

samé opotrebované rárohy. Za iných okolností by som sem nevkročila. Ani náhodou.

K Liz podišla žena vo vysokom štádiu tehotenstva s rukou na krížoch a prebehla kartičkou cez pokladňu.

„Už ideš, Hannah?“ spýtala sa Liz a dočapovala pivo.

„Hej,“ zaškerila sa. „Bábo mi zaborilo pravú nohu do mechúra.“

„Prepitné ti nechám v kancelárii,“ povedala Liz a otočila sa ku mne. „Škoda, že ste sa nestihli najesť v bistre. Do leta, kým sa vrátia turisti, tu nie je bohvieaký výber.“

„Turisti?“

„Hej. Kvôli Root River. Do Minneapolisu a Saint Paulu sú to len dve hodiny, takže tu mávame kopy víkendových rekreantov. Ale teraz sú tu len domáci. Všetci tristopäťdesiati,“ zasmiala sa a rozhliadla sa po preplnenom bare.

Otočila som sa. Mala pravdu. V celom podniku nebolo jediné voľné miesto.

Prebehla som pohľadom po dave a pri biliardovom stole som zbadala chlapíka, ktorý ma vytiahol.

Vážne bol chutný.

Bez bundy bolo zjavné, že má aj dobré telo. Pôsobil ako drsný drevorubač. Brada, tmavohnedé vlasy, orieškovohnedé oči, jamky v lícach. Vysoký. Vo flanelke a džínsoch. Mal vyhrnuté rukávy a na oboch predlaktiach farebné tetovania.

Odvrátila som sa, aby si nevšimol, že naňho zízam.

Zazvonil zvonček a Liz zdvihla zrak. Tvárou jej preblesol náznak nervozity, no usmiala sa. Nasledovala som jej pohľad. Dnu vošiel príťažlivý policajt. Bol vysoký, určite meral viac ako stoosemdesiat centimetrov. Mal hnedé oči a husté hnedé vlasy. Štíhlu postavu mu obopínala béžová šerifská uniforma. Na boku mu v puzdre visela zbraň, na hrudi mal pripnutú zlatú hviezdu a na prste obrúčku.

„Ahoj, zlatko.“ Obišiel pult a Liz sa usmiala.

Naklonil sa a vtisol jej bozk. Pár ľudí zahvzdalo.

„Priniesol som ti sveter.“ Dvihol jej bradu, pozrel do očí a podal jej kľbko bielej látky. „Zabudla si si ho v hliadkovom aute.“

„To je od teba milé. Och, Jake, toto je...“ Zmlkla a uvedomila si, že nevie, ako sa volám. Jake sa ku mne otočil, ako by ma práve zbadal.

„Alexis. Teší ma.“

„Vitajte vo Wakane.“ Vyslovil to ako *ua-kan*. „Musím ísť,“ otočil sa k manželke, „ale prídem po teba o polnoci.“ Pobožkal ju a mne pri odchode kývol hlavou.

Vyfúkla som z líc vzduch a zadívala sa na menu. Zvažovala som, že odídem. Nič ma neoslovilo. „Čo okrem čili by som mohla skúsiť?“

„Liz, rád by som zaplatil,“ ozval sa za mnou mužský hlas.

Dvihla som hlavu. Bol to muž z nákladiaka.

„Dnes to balíš skoro,“ usmiala sa Liz.

„Musím nakrmiť malú,“ odvetil. Otočil sa ku mne a usmial sa. „Zdravím.“

Posunula som sa na stoličke. „Dobry večer. Opäť sa nám skrížili cesty.“

„Ale tentoraz za lepších podmienok.“

Usmiala som sa. „Ďakujem vám za pomoc. Nemuseli ste to robiť.“

„Ale musel,“ kývol hlavou na muža na konci baru s červenými očami a strapatými vlasmi. Stálo pred ním sedem prázdnych pohárov od piva. „To bol váš rytier v žiarivom nákladiaku.“

Zasyčala som. „Trčala by som tam celú noc.“

„Ale nie, niekto by sa pristavil. Päť, šesť hodín maximálne.“

Zasmiala som sa a on sa usmial. „Volám sa Daniel,“ natiahol ku mne ruku.

„Alexis,“ potriasla som mu ju. Mal drsnú a teplú dlaň.

„Mal by som vás varovať.“ Pustil mi ruku, oprel sa o bar a kývol na troch mužov pri biliardovom stole. „Vidíte tam tých chlapíkov? Stavili sa, že vás niektorý z nich zbalí.“

Liz za pokladňou zahundrala. „Tí kreténi. Ešte aj Brian?“ zamrmala a potiahla Danielovu kartu cez terminál.

„Nie, len Mike a Doug. Vidíte toho v okuliaroch?“ Naklonil sa ku mne a ukázal naňho.

Otočila som sa, aby som mala na mužov lepší výhľad. „Áno.“

„Má nejakú divnú vyrážku.“

Odfrkla som si a Liz sa rozosmiala.

„A ten vysoký v bunde Carhartt býva u mamy v suteréne,“ pokračoval. Muž s plavými vlasmi sa uškŕňal naším smerom a mával. „Asi tak o päť minút odniekiaľ vyťahne gitaru. Začne hrať *More Than Words* od Extreme a bude to zlé. Veľmi zlé.“

„Má pravdu. Bože, úplne sa trafil,“ zasmiala sa Liz a podala mu účtenku.

Kým ju podpisoval, pozrela som na ňu. Platil len desať dolárov, no nechal desaťdolárové prepitné. Prevrátil ju a posunul po bare. „Tak teda veľa šťastia.“ Nato vykročil k východu.

„Počkajte,“ zvolala som za ním.

Zastal a pozrel na mňa.

„O koľko sa stavili?“

Pokrčil plecami a vytiahol kľúče. „O stovku.“

„A čo vy? Vy ste sa nestavili?“

„To nie je pre mňa,“ zavrtil hlavou.

„Nie? A ak odídem s vami? Vyhrali by ste?“

„Nerozumiem,“ zvrátil čelo.

„Aj tak som sa chystala na odchod. Môžete sa ku mne pridať. A zhrabnúť bank.“

Usmial sa. „To by ste urobili?“